

Беларусі

слугоўванні знаходзяцца 1144 адзіночкі і адзінока пражываючых грамадзян (колькасць прадстаўнікоў гэтай катэгорыі пастаянна павялічваецца). Сацыяльнай дапамогай ахоплены 196 населеных пунктаў. За мінулы год агульная колькасць паслуг складала 569247 адзінак. Уражваюць і лічбы, што характарызуюць работу кожнай асобнай службы. Напрыклад, ахоп інфармацыйна-асветніцкай работай склаў 8874 чалавекі. Гуманітарную дапамогу праз салон атрымалі 2785 чалавек. Да таго ж праведзена мноства розных мерапрыемстваў, самым яркім з якіх на правае можна лічыць традыцыйны інклюзіўны фестываль “Асаблівы сусвет”. Адрэацыя дзённага знаходжання для дзяцей-інвалідаў сумесна з РА “БелАДДІМІ” рэалізуюцца цікавыя праекты. Гонар выклікае і дзейнасць клубаў “Лэдзі” і “Залатая восень”, што створаны пры адрэацыі дзённага знаходжання для людзей пажылога ўзросту.

– Некалькі слоў пра людзей, якія забяспечваюць работу цэнтра.

– Наш калектыў – 187 чалавек. Большасць з іх працуюць па шмат гадоў, гэта значыць, прыйшлі на работу не за доўгім рублём, а, як кажуць, па закліку сэрца. І гэта не высокія словы, а рэчаіснасць. Іншыя тут не затрымліваюцца. Пра адданасць нялёгкай справе сведчаць дасягненні. Сярод супрацоўнікаў ёсць уладальнікі ўзнагарод рознага ўзроўню. Гэта і Ганаровая грамата Міністэрства працы і сацыяльнай абароны, падзяка міністра, Ганаровая грамата Мінаблвыканкама, падзяка старшыні Мінаблвыканкама, Ганаровая грамата Мінскага абласнога Савета дэпутатаў, граматы нашага камітэта і іншыя. Фота работнікаў устаноў дзевяць разоў размяшчаліся на Дошцы гонару раёна. У арсенале дыпламы за 1-е (2012, 2013, 2015 гг.) і 3-е (2014 г.) месцы па добраўпарадкаванні і санітарным стане; за 3-е месца (2016 г.) і 2-е (2018 г.) за ўдзел у абласным фестывалі мастацкай самадзейнасці і мноства іншых. Часта, калі гаворым пра калектыў, маем на ўвазе не толькі штатных супрацоўнікаў, але і людзей з залатымі сэрцамі, якія выступаюць у якасці валанцёраў, а таксама партнёраў, без чыёй дапамогі наша праца не была б такой вынікавай. Гэта ўпраўленне па адукацыі, спорце і турызме райвыканкама, аддзел ідэалагічнай работы, культуры і па справах моладзі, райбалніца, РАУС, РАНС, арганізацыі і прадпрыемствы, індывідуальныя прадпрыемствы. Карыстаючыся магчымасцю, хачу выказаць словы падзякі кіраўніцтву раёна і калектыву ўпраўлення па працы, занятасці і сацыяльнай абароне райвыканкама, а таксама кожнаму, хто хоць раз адгукнуўся на нашу просьбу аб дапамозе.

– Якія планы наміцлі на новы год?

– Планаў мноства. У першую чаргу чакаем завяршэння рамонт будынка, дзе сёння размешчаны адрэацыі дзённага знаходжання (для інвалідаў і для людзей пажылога ўзросту). Маем намер пры фінансавай падтрымцы Еўрасаюза і раённага бюджэту адкрыць новае адрэацыі – рэкрэацыйнага турызму і самастойнага пражывання. Мы па-ранейшаму будзем абменьвацца вопытам з калегамі з розных куткоў рэспублікі і замежнымі сябрамі, ладзіць акцыі, святы, конкурсы і фестывалі, вывучаць запыты насельніцтва раёна і запяспечваць кожнага, хто звернецца ў нашу ўстанову, якаснымі паслугамі.

Гутарыла
Валянціна КРАЎНЕВІЧ

Урачыстасць, прысвечаная 100-годдзю сацыяльнай службы Беларусі, адбудзецца 9 студзеня ў раённым Цэнтры культуры. Пачатак у 11.00.

Супрацоўнікі і ветэраны ўпраўлення па працы, занятасці і сацыяльнай абароне райвыканкама прысвяцілі жыццё клопату пра людзей.

Добры прыклад

НЕ ПРАЦА, А ЛАД ЖЫЦЦЯ

“Сацыяльны работнік – не праца, а лад жыцця”, – з упэўненасцю сцвярджае Марына Феліксаўна МАЛЯЎСКАЯ з вёскі Сівіца. Яна васьмнаццаць гадоў аддала няпростай місіі – абслугоўванню на даму адзіночкі і адзінока пражываючых пажылых людзей, якія не ўяўляюць свайго жыцця без падтрымкі сумленнай, міласэрнай жанчыны.

“Спрытная, актыўная, не баіцца цяжкасцей, з павагай ставіцца да людзей. Да яе на абслугоўванне звычайна цяля чарга. Мае граматы Мінскага абласнога Савета дэпутатаў. Яе фота размяшчаліся на раённай Дошцы гонару”. Такой інфармацыяй пра аднаго з лепшых прафесіяналаў сацыяльнай справы падзяліліся ў ТЦСАН.

Сама ж Марына Феліксаўна ўласную запатрабаванасць і высокую адзнаку работы тлумачыць проста. Нарадзілася і вырасла ў шматдзетнай сям’і. З дзяцінства прывучана да працы. Бацькі самі паважалі людзей і чатырох дачок выхоўвалі па такім жа прынцыпе. У старэйшых класах школы вырашыла, што будучая прафесія абавязкова павінна быць звязана з дапамогай хворым, таму паступіла ў медыцынскае вучылішча. Пасля працавала сястрой у шпіталі МУС. Калі выйшла замуж, высветлілася: муж, таксама ўраджэнец Сівіцы, катэгарычна супраць гарадскога ладу жыцця. Маладыя купілі хату па суседстве з бацькамі (з аднаго і другога боку) і аселі ў роднай вёсцы.

Пэўны час працавала ў дзіцячым садзе, але пазней у выніку скарачэння сутыкнулася з праблемай працаўладкавання.

Знаёмая параіла паспрабаваць сябе ў якасці сапраўтнага. Для гэтага патрэбна было самастойна сабраць групу людзей, зацікаўленых у абслугоўванні. Жадаючых аказалася нават больш, чым было неабходна. Пачынаць любую справу цяжка, а ўступіць у цесныя стасункі з людзьмі паважанага ўзросту складана ўдвайне. Тут нават фізічная нагрузка (не мала!) адыходзіць на другі план. Галоўнае – справіцца з эмоцыямі і правільна настроіць уласную псіхіку. Толькі з вопытам прыйшло разуменне, што, як і каму можна сказаць, а з кім нялішнім будзе прамаўчаць, хто з яе падапечных любіць паспрачацца, а каму прарэчыць нельга. А тады вучылася на

ўласных памылках, своечасова робячы высновы з іх.

Зараз на абслугоўванні ў Марыны Феліксаўны 12 жыхароў вёскі Вуглы, і з кожным з іх асобная гісторыя зносін. Паслугі таксама розныя. Камусьці дастаткова толькі даставіць прадукты з магазіна, падмесці двор, нанасіць вады, а камусьці даводзіцца дапамагаць з асабістай гігіенай, мыццём бялізны, уборкай, прыгатаваннем ежы. А самае галоўнае – кожны з дзядуляў і бабулек прагне ўвагі гэтага добрага чалавека. Для іх яна – і медык, і паштар, і цырульнік, і нават Інтэрнэт. Прызнаецца, што і сама атрымлівае ад кантакту з прадстаўнікамі старэйшага пакалення асалоду. Колькі краёвых, павучальных, а часам і гумарыстычных гісторый захоўвае яе памяць! Пры такой рабоце не можа быць ярка акрэсленай мяжы між асабістым жыццём і службовымі абавязкамі. Каб усё паспяваць, раз’язджае на асабістым аўтамабілі, на ім жа возіць сваіх падапечных у Івянец на прыём да ўрача. Канешне, гэта патрабуе ўласных затрат на паліва, але ж так зручней і для сябе, і для тых, хто з надзеяй чакае, калі яна з’явіцца на парозе. Муж і дачкі ва ўсім падтрымліваюць сваю жонку і матулю, часам дапамагаюць, асабліва калі зімой пазамятае двары, і пажылыя людзі аказваюцца ў снежным палоне.

Вось так і жыве, перамяшчаючыся ў радыусе пяці кіламетраў з мэтай падарыць часцінку душы чужым і разам з тым такім родным для яе людзям. Але ж гэта яшчэ не ўсё. Ужо другое скліканне яна – дэпутат мясцовага савета і пятнаццаць гадоў – як староста вёскі. Дзе чэрпае энергію? Усё проста: у зносінах з роднымі. Не так даўно стала бабуляй. З той пары ўнучка Ніколь – сапраўдная крыніца натхнення для і без таго энергічнай, заўсёды аптымістычна настроенай жанчыны.

Валянціна КРАЎНЕВІЧ